Ч. 30 (10.998). Львів, середа 9. лютого 1927. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

В джунґлях польської політики.

I.

„Nichts ist wahr, alles ist erlaubt“ — може словами Нітше сказати собі почесний („Пілсудський“) і дійсний (Бартель) начальник польського уряду. Справді, ніщо не є правдиве і все є дозволене, якщо мається в своїх руках багнети і гармати, поліцію, прокураторів і тюрми. Перед всесильністю пястука і батога, під грізним напором фізичної сили якимись безконечно смішними, карикатурно дрібними і безвартісними стають всі принціпи, що лягли в основу культурної людськости, як правда, добро, справедливість і т. і. Навіть постанови польської конституції в пробному огні польської дійсности перемінилися в феєричні казки для чемних дітей.

Небавом Польща обходитиме шесті роковини своєї *magnae chartae libertatum*, основи й підойми свого державного життя, тзв. березневої конституції. Шість літ — в нинішніх часах, в добі головокружних винаходів, поступаючої відмінни облична всього світу й техніки всього людства, в добі спішного вирівнування розбіжностей і розходжень між вчорашніми ворогами і супротивниками, в ері невтомного кладення підвалин під будівлю нового життя — це великий шмат часу, це ціле століття в порівнанні з попередніми. В світі відбуваються перегони до якоїсь нової мети. Великий шмат часу для всіх, що бачать, думають, відчувають. Тільки в Польщі, від її реституції, а ще більше від її роздуття величезними чужонаціональними територіями, відбувається специфічний відсталий процес, який ми дозволимо собі назвати джунґлями польської політики. Відомо, що джунґлями не кермують ніякі людські права, ніякі писані конституції, відомо, що там не обовязують ніякі уладження культурного світа. Конституцією джунґлів є лише підсвідомий гін животини вдержати своє істнування, лише непоборний інстинкт дикуна пазурами роздерти свого противника і виссати з нього живу кров, бо інакше те саме завтра жде його самого. Дійсні джунґлі дико-екзотичних країн тільки тим різняться від джунґлів польської політики, що там сама природа накидає „конституцію“ міжживотинних взаємин, а тут ту „конституцію“ міжнаціональних відносин творить пануюча нація ділами своїх вибранців.

Шість літ відбувається джунґлізація життя в Польщі, особливо на її непольських територіях, шість літ замість писаної, святочно проголошеної і правно обовязуючої конституції відбуваються лови на всіх, що думають інакше, як того хочуть вибранці пануючого народу, що змагають до повного життя, а не хочуть добровільно стати обєктом наживи фізично сильнішого. А весь цей процес постійно супроводиться джез-бендом польських політичних музикантів про потребу „введення в життя польської конституції“ у відношенні до непольських народів. Це справді неабиякий дивогляд. Але слова мовиться, а діло робиться. Словний джез-бенд про конституцію має на меті опянити легковірних слухачів, а діяльна акція розвивається по лінії відворотного приноровлення конституції.

Останні події на Білоруси наглядно і вельми переконуючо вказують на те, як відбувається те відворотне приноровлення польської конституції. Очевидно, не є це перший зразок і не останній, але є він такий визиваючо характеристичний, такий різко типовий, такий справді історичний для мартирольоґії „славянських меншостей“ в Польщі, що важко піднайти для нього відповідну анальоґію в европейській дійсности.

Польська преса і польські чинники трактують превенційне увязнення білоруських послів і дороблену до нього формальну видачу їх судові польською соймовою більшістю — як епізод, як проминаючий, незначний інцидент у польській „меншостевій політиці“. Зайвим було би доказувати, що таке ставлення справи є наскрізь помилкове, наївне і трафаретне. Це не епізод, лише завершення польської політики у відношенні до поневолених славянських „братів“ у найдрастичнішій і найдошкульнішій формі.

Польська конституція не лише досі не ввійшла в життя, але — навпаки — з польського боку роблено все можливе, щоби те введення конституції в „життя“ якнайболючіше відчули поневолені народи. Топчучи її загальні постанови, польський сойм ухвалив відомі закони про „права“ української й білоруської мови в школі, адміністрації, судівництві, нотаріяті, на почті і залізниці, повернувши в нівець — всупереч конституції — всі дотеперішні язикові права українців і білорусинів та зліквідувавши майже зовсім українське й білоруське шкільництво.

Цей крок у практичному і „законному“ приноровленні конституції, не зважаючи на інші самочинні закони польського сойму (як закон з 26. вересня 1922), був зразком для всіх і вся, а в першу чергу для польської адміністрації, як треба розуміти „законно“ польську конституцію у відношенні до громадян української і білоруської національности.

Однак здавалося, що конституційне *decorum* буде збережене щонайменше у відношенні до умандатованих народніх представників, до послів — і то тимбільше, що те *decorum* є основною вимогою польської конституції. Змістом того *decorum* є загально принята незайманість послів і свобода їх рухів. Та в короткому часі виявилося, що й ця конституційна постанова блідне і никне під „світлом“ дійсности. Спробу в тому напрямку зробив уряд Хієно-Пяста, якого міністр внутр. справ, хадецький сенатор Стецький — всупереч конституції — замкнув українським і білоруським послам доступ до їх виборців. Сен. Стецький витягнув з теки царсько-російської реакції розпорядок кривавого Столипіна і ввів його в життя на „кресах“, ставлячи цей розпорядок вище виразної постанови польської конституції. Одночасно польська соймова більшість видала судові за справоздавчі промови трьох українських послів, яких прокуратура вже отсе третій рік держить в карному облігу. Таке типове „пошанування“ основних законів польської республики найшло свій клясичний вислів в поведінці з більшістю парляментського представництва білоруського народу.

Польські політичні чинники ставили „креси“ в положення „диких піль“, які в кожній ділянці і під кожним оглядом є — *res nullius*. А коли так, то треба тільки прийти і запанувати там, а все інше зробиться по їх волі і бажанням. І приходили, і розводили теревені, і гарбали, погрожували і голубили, але без висліду. Певно причиною цього відпору „тутешніх“ є капосні галичани. Поставили кордон між Сх. Галичиною і північними „кресовими“ землями. Посунули хмарою на „креси“ всі „стражі кресові“, визволенці, пепесівці, пястівці, ендеки. І знову розчарування. „Приєднування“ цих „диких піль“ до величньої польської культури не йде по лінії їхніх замислів. Замкнули церкви, загарбали церковні маєтки, знищили самоврядування, приноровили режім „сильної руки“, заповнили тюрми — і знову невдоволення. Так міняючи з першого погляду криву, але в дійсности одностайну „кресову“ політику, постановили довести репресійні засоби до.. абсурду і завершили їх увязненням білоруських послів.

Таким чином думали вони перелякати „темне“ населення і покласти край орґанізаційній акції. Доконавши арештувань послів, польські чинники спершу вдарили у радісну нуту. Мовляв, білоруські селяни відхрещуються від „Громади“. Але вже енунціяції білоруських орґанізацій і подія в поліському Косові виявили, що якраз навпаки, що білоруське населення поголовно солідаризується зі своїми арештованими послами і ту солідарність припечатує своєю кровю.

Своїми репресійними здвигами польські чинники не лише нічого не осягнули в масі, але — навпаки — поставили її всеціло проти себе, а одночасно світові пригадали, що в Польщі істнує досі нерозвязана, складна і запальна національна проблєма, яку Польща „розвязує“ репресіями, посуненими аж поза межі посольської незайманости. І це звернення уваги світа на національну проблєму в широкій смузі між Балтиком і Чорним Морем є поки-що єдиним додатнім білянсом останнього репресійного демаршу на Білоруси.

Етапами.

Париж, 2. лютого 1927.

I.

Так отже, мимо польської пропаганди у Франції, пропаганди і містифікації, яких жертвою є націоналістичні французькі кола і марш. Фош, від учорашнього дня контрольна комісія антантська в Німеччині перестала істнувати, а вчора заключено компроміс в справі німецьких східних кріпостей і фабрикації та вивозу зброї. Зміст компромісу Вам певне відомий з телеграм; як кождий компроміс, він несе в собі уступки з обох сторін; на загал можна сказати, що зміст компромісу радше корисний Німеччині.

Одначе вага не в самому змісті, а у факті, що компроміс заключено, та що з усуненням аліянтської контрольної комісії впала ще одна з підвалин Версайського мира, який дав почин „великій“ Польщі.

Ледви вісім літ від того мира — довгий і важкий час для нас, що двигаємо ярмо, та короткий момент в історії нашій, Польщі і світа, — а який шмат дороги вже пройдений в напрямі понівечення того злощасного Версайського „договору“! Як наглядно пересуваються відносини і взаємини сил і потуг в Европі! Як хитаються підстави нашого поневолення! Як далеко і як

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie. Pr. 52/27. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułu umieszczonego w czasopiśmie „Dilo“ Nr. 25 (10.982) z dnia 3. lutego 1926 pod tytułem: 1) „Za zawirisznyj den“ w ustępie od słów „Win“ do końca artykułu, 2) „Hańba!“ w ustępie między słowami „komu?“ a słowami „Posol“ zawierają ad 1) i 2) znamiona zbrodni z § 65 a) ustawy k. uznał dokonaną 2. lutego 1927 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w §. 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę po 400 Zł. Lwów, dnia 4. lutego 1927.

Mayer.

Red. czas. „Dilo“ Pr. 53/27. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułu umieszczonego w czasopiśmie „Dilo“ Nr. 26 (10983) z dnia 3. lutego 1927 r. na 1-ej stronie a) tytuł artykułu wstępnego, dalej z tego artykułu w ustępach b) między słowami „liudskosty“ a „I ce stałosia“ w ustępach c) między słowami „uczast“ a „Ot tak“ d) między słowami „Cej“ do końca artykułu zawierają znamiona zbrodni z § 65 a) u. k. i występku z § 302 u. k. że zatem zarządzona przez Prokuraturę 3. lutego 1927 i w tym dniu wykonana konfiskata jest usprawiedliwiona i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedz. redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. — Lwów, 4. lutego 1927.

Mayer.

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie. Pr. 54/27. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułów umieszczonych w czasopiśmie „Dilo“ Nr. 27 (10.984) z dnia 5. lutego 1927 pod tytułem: „Czy UNDObjednannja zminylo naprjamy swojeji polityky? w ustępach między słowami a) „ukrainśkych“ partij“ a „My ne stricziałysia“ b) „ukrainśkomu narodowi“ a „Wże na perszyj“, c) „urjad na Ukrajini“ a „Rewolucija 9“ wereśnia d) od słów „Złobu jiju wydumkoju treba“ do końca artykułu zawiera znam. zbrodni z § 65a) uk. i występku z § 24 ust. pras. że zatem zatem zarządzona przez Prokuraturę dnia 5. lutego 1927 r. konfiskata jest usprawiedliwiona i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. — Lwów, dnia 4. lutego 1927 r.

Mayer.

відрадно вже поступила уперед у Франції свідомість, що діло Клєманса й Льойда Джорджа з 1919 р. — велика помилка, шкідна для Франції самої і для Европи цілої! Перші етапи ревізії Версайського мира вже за нами: дальші неминучі наче день після ночі, наче тверезість після похміля, будуть наступати своєю чергою і своїм темпом — раз швидшим, раз повільнішим, але наступати будуть.

II

Сказавши це (або радше: натякнувши на це), наведемо тут оцінку, яку дає останнім паризьким подіям найкращий у Франції знавець Німеччини, — один з найзавзятіших ворогів її і неотвережений ще друг великої Польщі, Жак Бенвіль.

Кілька днів тому, в пору самого розгару переговорів за розоруження, в статті п. з. „Німецька політика й евакуація Надренщини", він писав:

„Якщо німці розпічнуть мати дрібку політичного змислу, чого їм не приключилося від часу Бісмарка, то горе нам! Бо, як досі, то щоб від них забезпечитися, ми могли числити передовсім на їх незручність".

Дрібка політичного змислу! Ось що потрібне не тільки німцям, а й тому громадянству, яке під Австрією і під настроями й ілюзіями пок. тридержавного союза, в сліпому обожанні всього, що німецьке, і в ще більш сліпому незнанні всього, що поза Німеччиною, з повній і комплєтній невіжости Франції й Англії з їх без порівнання вищою німецької духовою культурою і політичним змислом, — виховувало свою політичну „еліту", чи то пак те, що в людей елітою називається.

А знов нині, супроти звісток про компроміс німецько-аліянтський, Бенвіль пише між ин.:

„Німеччина, добре правлена, привернена до авторитету, до порядку, до дисципліни, Німеччина, яка віднайде свою колишню дужість, яка буде подібна Німеччині з 1914 року, — буде також почуватися здатнішою роздерти накинені їй договори, перевернути кордони, які їй невигідні, відобрати провінції, які їй забрано. Небезпека лежить не в ідеї реваншу які не в людях, що служать цій ідеї. Небезпека полягає в тому, щоб кількадесять кілька міліонів Німців, душачися на території вже раніше за тісній та ще затісненій версайським договором, не почувалися доволі зорганізованими і наслідком того доволі дужими, аби висадити у воздух версайську покришку".

Шістьдесятькілька міліонів на затісній території! Бенвіль торкнувся тут самої сущної суті німецької проблєми в її неминучих, стихійних висновках для Польщі передовсім. Це — популяцийно територіяльний угол питання. На углі цім розкрушаться кінець кінців усі заходи і спроби, щоби забезпечити перед Німеччиною „велику" Польщу, химерні спроби, за які від якогось часу взялася британська дипльоматія і яким дає між ин. вислів п. В. Стід в останньому числі льондонського „*Observer a*". П. Стід числить на „персвазію" обох сторін. Так, начеби „персвазією" можна було змінити фізичні закони популяції і території. Це така сама химера, як химера деяких наших політиків, аби „переконати" перелюднену придніпрянську Україну, щоби зреклася можливости своєї пайки в кольонізації.

В. Левицький.

Побоювання Бухаріна.

Промова проти національного шовінізму і антисемітизму.

На ленінградській губерніяльній конференції компартії виголосив Бухарін величезну промову про міжнароднє й внутрішнє положення СРСР, в якій торкнувся між іншим дуже тонкого і дразливого тепер у державі більшовицької диктатури питання національного шовінізму та антисемітизму. З наведеного далі тексту промови Бухаріна виходить, що там квітне особливо російський національний шовінізм, а не менше і антисемітизм. І один і другий помітний і в рядах компартії.

„Господарський процес — казав Бухарін — нерозривно звязаний з оживленням активности ворожих нам дрібно-буржуазних шарів. Ця активність зросла й серед національних меншостей, де набрала виразної форми національного шовінізму. Цей шовінізм, ці „ура-патріотичні" настрої, замасковані на пролетарський лад, помітні іноді і в нашій літературі. Особливе загострення такої ідеольогії ми спостерігаємо на Україні і Білорусі. В цім питанні ми повинні бути надзвичайно серіозні й обережні. Наприклад наші товариші вважають за зайве запроваджувати національну мову в окремих республиках, зокрема на Україні. Ясно, що товариші, ставлячи опір українізації, ллють тільки воду на млин Пілсудського. Їм важко вивчити українську мову, та хіба можна особисті інтереси протиставити загальній політиці партії? Треба памятати, що найменша наша помилка в національному питанні загрожує згубними наслідками".

Видно дуже вже завзято поборюють українізацію російські комуністи на Україні, коли Бухарін зважився погрожувати їм аж... Пілсудським. Дійсно, найшов „великого" страшака! Та це зробив Бухарін свідомо, бо видно, що російського шовінізму на Україні не всилі гамувати сама партія і тому треба було навіть Бухарінові вдатися в тій справі аж на допомогу Пілсудського. Та всеж і Бухарінові требаб виразно зазначити, що російський шовінізм може спричинити „погубні наслідки" для панування російських комуністів на Україні не тому, що у Варшаві є Пілсудський, якому на українізації залежить так, як на минулорічному світові, а тому, що російському шовінізмові протиставлять і будуть себе гостро протиставити свідомі національно українські маси, які польських шовіністів і диктаторів ненавидять також як московських.

Про антисемітизм вирвалося Бухарінові теж кілька менше дипльоматичних слів.

„Причина антисемітизму — казав він — полягає в тім, що жидівська дрібна та середня буржуазія, очунявши після громадянської війни, зайняла позицію дрібної та середньої буржуазії руської, так само як руську інтелігенцію, що дуже захоплювалася саботажем, почасти замінила жидівська інтелігенція. Робітники не бачать жидівських злиднів, бо вони зосереджені, здебільшого, в менчі осілости. За те вони бачать жидівського непмана і спекулянта. Боротися з антисемітизмом треба, не замовчуючи питання та не приховуючи правди, а правда скерована проти жидівського непмана та російського шовінізму. Не можна замовчувати того, що жиди є бідні й богаті, що жидівський непман такий самий наш клясовий ворог, як і всякий інший".

Отже Бухарін признав, що жиди обсіли тепер усі важніші позиції не тільки на Україні та Білорусі, але й на Московщині, де їх до революції зовсім не було. Вони, як твердить Бухарін, заступили російську інтелігенцію. Наслідком того поширився там великий антисемітизм. До якої міри він поширений, свідчить найкраще наведений уступ промови Бухаріна. Не серед російських та інших непманів і спекулянтів процвітає той овоч більшовицької дійсности, а серед робітників та членів партії. А це хіба має деяке значіння і для самих головачів комунізму. Словом антисемітизм набирає наслідком більшовицької політики грізніших форм, як це було до революції.

Всеукраїнський зїзд пролетарських письменників.

Зїзд цей почався дня 25. січня в Харкові. До нас не наспіли ще харківські газети, що давалиб звідомлення з перебігу цілого зїзду. Дотепер маємо інформації тільки про його відкриття. Та сподіємося, що й це буде цікаве для наших читачів тим більше, що при відкриттю виголошували програмові промови про завдання літератури представники пролетарських письменників і партії.

Зїзд відбувається в будинку літератури ім. Блакитного. Самого акту відкриття зїзду довершив критик пролетарської літератури Коряк. Він зазначив, що Україна починає переживати період народжування пролетарської літератури, а тому треба для неї забезпечити такі умовини, що забезпечилиб її постійний розвиток. Цей зїзд пролетписьменників ріжниться від попередніх зїздів Гарту і Плуга тим, що він повинен „забезпечити братерське співробітництво пролетписьменників України всяких національностей обєднуючи їх не за національною а за клясовою ознакою".

До президії зїзду ввійшли: Затонський, Коряк, Серафимович (представник всеросійської асоціяції пролетарських письменників), Горбатов, Коваленко, Терещенко, Хвиля і Микитенко.

В імени Центрального Комітету КП(б)У промовляв Затонський. З його програмової промови вважаємо доцільним навести деякі цікавіші місця.

Від пролетписьменників — казав Затонський — вимагаємо ми кваліфікації й настирливого бажання цю кваліфікацію підвищувати. Пролетарський письменник повинен стояти в рівень з розвитком сучасної йому культури. Називатися пролетарським письменником — значить дати обіцянку творити так і те, що потрібне пролетаріятові в його клясовій боротьбі. Пролетаріят вимагає культурної, зокрема літературної справи першого ґатунку — не гіршої від тої, що нею користувалася буржуазія.

Про завдання пролетарської літератури сказав він між іншим, що письменники „орудуючи засобами мистецької творчости" мають сприяти „утворенню сталих ідеольогічних поглядів у масах читача". Виходить, що література мусить бути ідеольогічно тенденційна.

Пролетарські письменники мусять, на думку Затон., позбутися „будь якого пролетарського чванства та вчитися в своїх попередників і кращих сучасників". Користуючись зі спадщини попередників, повинні вони вміти відшукувати там те, що для пролетаріяту потрібне. До цієї спадщини „треба підходити вміючи і критично, щоби не підпасти під вплив буржуазної ідеольогії. Ця небезпека останніми часами виявилася особливо яскраво. Полягає вона в тому, що деякі письменники, які зовуть себе пролетарськими, починають відриватися від пролетарських мас, вони само закохуються. В їхній творчості

Д-Р ІВАН КУРОВЕЦЬ.

З подорожі до Італії.

Приготування до подорожі. — Пашпортові трудности. — Згадки про минуле.

Задля лікування, випочинку і відвідання своїх у далекій чужині, рішився я поїхати осінню минулого року до Італії, а при тій нагоді побачити гарну Фльоренцію, вічний Рим, столицю старої римської імперії і теперішньої Італії, столицю Ватикану, солодкий Неаполь з його чудовою околицею, грізним Везувієм та Помпеями, Соренто, Капрі. Хотілось під подихом соняшнього чаруючого неба і синього моря відсвіжити мозок, затерти жахливі спомини життєвих переживань, скріпити сили, щоби могти в праці і на дальше забути гірку долю і докінчити в рівновазі духа життя.

Щоби виїхати за границю, треба було вистаратися пільговий пашпорт, який мені як хорому і старшому чоловікові правно належався. Чув я і читав в часописах про велику трудність висдання пільгового пашпорту, а що відчував конечну потребу моєї душі відпочинку під соняшним небом, рішив поробити заздалегідь всі можливі старання в цій справі і тому вже в перших днях липня розпочав щоденну мандрівку по всіх органах влади, що тревало без перерви до половини вересня, себто повні півтретя місяця. Крім ходження, вистоювання в передпокоях, треба було до кожної влади, як до маґістрату, скарбової дирекції, дирекції поліції, поліційного комісаріяту вносити окремі остемпльовані прохання. Тяжка та прикра була це спроба старому, дійсно хорому лікареві виєднати в міському фізикаті лікарського засвідчення потреби виїзду і лічення за границею. Начальний міський лікар і інші представники влади робили мені такі труднощі, що уважаю вказаним подати це до прилюдного відома.

Предложив я в фізикаті лікарську посвідку лікаря-інтерніста спеціяліста, що я хорий на цукровицю і потребую лічення на чужині, в південнім кліматі. Лікар-референт у фізикаті ствердив потребу виїзду, але заявив, що за кілька днів мушу зголоситись до начального лікаря за апробатою. Вистоявши кілька днів у хвості свою годину, почув я від начального лікаря, що він не може мені дати своєї апробати, бо я не предложив засвідчення з лічничого заведення в Трускавці і Криниці, що я там лічився і не знайшов поліпшення стану моєї недуги. Моя енергійна постава на таку заяву, спричинила те, що мені вкінці видано лікарське засвідчення без апробати начального лікаря і я, по дальших тяжких перепонах, дістав пільговий пашпорт, хоча дуже короткореченцевий, бо 3-тижневий. Думаю, що до теперішніх обставин зовсім справедливо можна прикласти біблійну притчу, що скорше верблюд перелізе через ушко голки, як хорий чоловік дістане в львівськім воєвідстві пільговий пашпорт для ратування здоровля. Жажда і потреба моєї душі була така велика, що я наразився без кінця разів на пониження як бідний прошака і поборовши всі трудности виїхав з кінцем вересня зі Львова через Відень на полудне.

Спомини не дуже давної минувшини.

Їхав я зі Львова сам-самотний, дорогою, якою їхав щороку саме в ту пору перед сорок кілька роками з ферій на студії до Відня в гурті молодих, веселих товаришів, медиків, правників, фільософів, богословів - питомців „Барбареум", яких число по дорозі на кожній більшій стації зростало. Їхали ми не поспішним потягом, а особовим, який ішов тоді зі Львова до Відня повних 24 годин. Їзда, хоч яка була томляча, була весела, серед співів, гамору, веселих оповідань товаришів. Серед дороги мрійли ми під впливом батьківських наук про серіозну науку. Товариші січовики укладали собі по дорозі нову управу „Січи" у Відні. На новий шкільний рік. Товариство „Січ" у Відні було тоді дуже поважне і дуже шановане всіми у краю і поза ним. У „Січі" гуртувалася тоді вся українська академічна молодь. В дорозі йшла балачка про всіляке, про новіші здобутки всесвітної літератури, науки, модерні кличі в мистецтві, ну, і про модерне тоді „жіноче питання". Один з молодших товаришів, тоді ще ембріо-богослов, а тепер парох і совітник о. Гриняк у Винниках оповідав нам про модерних церковних малярів на селі, як він це бачив на Поділю в одній церкві образ Христа, як у фраку і циліндрі їде четвіркою в повозі. Гамору, веселости було без кінця.

Це все минулося; наша молодь вже більше не їде цією дорогою в світ за наукою, вона мусить тепер

чути нотки зневіри в пролетарські сили, — вони не вірять, що пролетаріят зможе виконати свою історичну місію й утворити умови, що забезпечать будівництво соціялізму в нашій країні".

Далі доказував Затонський, що при нинішних відносинах, нема ніяких даних на те, щоби глядіти на радянську дійсність крізь чорні окуляри. Він думає, що на деяких пролетарських письменників має великий вплив буржуазна ідеольогія. В їх творах видно нотки національного шовінізму та войовничого націоналізму. На Україні утворюються тепер, на думку Затон., дуже складні умовини для розвитку пролетлітератури саме під впливом шовінізму та войовничого націоналізму. Нам — каже він — треба на Україні утворити таку пролетарську літературу, яка не буде виключно українською, а таку, яка потрібна й задовольняла б пролетарів усіх національностей України. Пролетписьменники України, творячи таку літературу, не повинні цуратися літератури інших братерських республик. Треба творити таку літературу, що піде в ногу з літературою російською. Накінець привитав Затонський цей перший всеукраїнський зїзд пролетарських письменників і побажав йому створити таку організацію, що обєднала б „усі пролетарські елементи літературних сил України".

По Затонськім виголошував привіт від міжнародного бюра звязку пролетарської літератури народній комісар освіти РСФРР Лунача рський. Передавши зїздові привіт від російської республики й її письменників, сказав він між іншим, що в пролетарській літературі вже виявляється і повинен здобути постійне місце соціяльний реалізм. Щоби цей реалізм правдиво подати пролетарському читачеві — казав він — наш пролетарський письменник як і письменник взагалі, повинен памятати три елементи, що без них творити не можна. Це — чуйність, чеснота й талановитість. Ці елементи повинні ліквідувати два ухили, що серед деяких кол пролетарських письменників нині спостерігаються, а саме: офіціяльний оптимізм і безпричинний песимізм. На нашу дійсність не треба дивитися ні через рожеві, ні — через чорні окуляри.

Від асоціяції російських пролетарських письменників витав зїзд Серафимович. Зїзд мав радити три дні. Він виділив з себе кілька комісій, що вели свою працю рівнорядно з нарадами пленуму. Постараємося дати по змозі докладні інформації і про підсумки праці зїзду.

Дальша дискусія над бюджетом.

Фатальний стан доріг. — Каси Хорих.

Варшава, 7. лютого 1927.

Сойм радив нині при малій участи послів. Перед полуднем ішла дискусія над бюджетом мін-ства суспільних робіт. Реф. Посацький зазначив, що видатки того бюджету виносять понад 86 міл., а доходи 36 міл. Польща видає дуже мало на суспільні роботи, тому стан водної господарки і доріг фатальний. На 100 кв. км. є ледви 9 км. доріг. В дискусії промовляв пос. Брила (ХД). Він закидав, що міністерство видає все нові розпорядки, а потім їх відкликає. Пос. Гавзнер говорив про конечність піднесення рільної господарки й розбудови міст. Пополудні обговорювали бюджет мін-ства праці і суспільної опіки. Пос. Грусевич (ХД) займався діяльністю Кас Хорих. Вислід діяльности Каси Хорих такий, що зводжуються пляни оборони перед Касою. Пос. Станьчик (ППС) ствердив, що санація господарських відносин відбувається коштом широких мас. Мін. праці Юркевич вбивав закиди сторонничости мін-ства.

В справі адм. властей у сх. воєвідствах.

Варшава, 7. лютого 1927.

Нині почалась лютнева сесія комітету знавців для справ нац. меншостей і східн. окраїн. Обговорювали справи, що торкаються українців і білорусинів на терені 4-ох східних воєвідств. Крім того розглядали і порішили справу анкети, яку мають скликати з початком квітня до Варшави. До участи в анкеті запросять представників з воєвідств Сх. Галичини, а саме: львівського, тернопільського і станиславівського. Учасникам анкети поставлять питання на тему функціонування адм. властей у тих воєвідствах. До участи в анкеті покличуть також українців і жидів.

Революція в Португалії.

Берлін, 7. лютого 1927.

З Лісбони повідомляють, що бої революціонерів із урядовим військом за місто Порто тревають далі. Урядові війська наступають на Порто з трьох боків, обстрілюючи місто з гармат. Військова управа міста за посередництвом консуля Уругваю предложила команді урядових військ переговори, але уряд відкинув це предложення. Справу комплікує це, що на Порто з північної части краю машерують революційні відділи. Міністерство війни приказало бомбардувати Порто.

Льондон, 7. лютого 1927.

„Дейли Мейл" повідомляє з Лісбони: Урядовий комунікат стверджує, що революційний рух займає тепер міста Порто, Фігуеіра і Кагусіра. Там повстанці в більшости без провідників, (бо їх арештовано), тому є загрожені. Повстанці під проводом ген. Сузи Діяза є зовсім панами положення в півн. части ріки Дуоро і бомбардують успішно урядові війська. Комунікація між північною і південною Португалією перервана.

Останні телеграми повідомляють, що після нагального бомбардування Порто урядовим військом повстанці піддалися, не ставляючи умовин. Військо пустилося в погоню за кількома провідниками.

Під замітом убивства куратора Собінського.

Арештування братів Вербицьких.

Польська преса приносить цілу низку сензаційних ревеляцій про „викриття Української Військової Організації і її команданта бриґадієра Головінського", якого арештовано. Загалом арештовано в останнім часі в цій справі 14 осіб, в тому числі двох братів Вербицьких, тих останніх під замітом убивства кур. Собінського.

Одночасно сензаційна брукова преса подає, що поліція ударемнила сливе в останній хвилі другий напад „української боївки" на львівську почту, від чого саме й почалися арештування. Щодо братів Вербицьких, то їх мав нібито пізнати шофер, що відвозив їх у дні убивства кур. Собінського (вечером) на вул. Королівську. Також усі описи щодо них годяться з собою.

Вербицьких відставлено до тюрми окружного карного суду при вул. Баторія. Арештовано теж їх батька й інших членів родини.

Слідство в цій справі веде суддя Янішевський. Цілою акцією кермує надрадник поліції Мітлєнер.

Гроші.

Долар 8·93½—8·94½. Банк Польський платив за доляра 8·90, Ню-Иорк 8·93.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Згідно з традицією.

Ми народ, який не признає ніяких „предразсудків" традиції, але все таки одно признаємо, тримаємось його і не занехуємо того.

Річ у нахозі до тягання по судах.

Як тільки перший суддя засів за столом і почав українців судити в імени завойовницької влади, наша братія посунула як до церкви (колись), або до коршми (тепер). За межу, за шкоду і за „образ гонору".

Потім два діди заводили балачку.

— Ви чому зійшли на діда?

— Бо програв процес.

— А ви чому?

— Бо я виграв процес.

Так воно тягнулося впродовж віків, так воно й остало донині.

Прихильники національної традиції можуть радіти, що бодай у тім вона заховалася і є в Бозі надія, що ще довго заховається.

Коли ми з тяжкою бідою впросились під польську руку, наші процесовичі зразу мов зніяковіли, мов забулися. Зрештою польське судівництво було так перетяжене політичними процесами, що й гадки не було на швидке поладнання приватних історій.

Та вичерпалися вчасти політичні проступники і на чергу прийшли межі, шкоди і т. п. А найбільше таки „образи гонору".

Жіноцтво наше намагається йти рука об руку, рамя об рамя з мущинами. Тому і в захованні одинокої решітки національної традиції не могло лишитися позаду.

Останніми часами посунуло роєм у польський суд тримаючись засади давних Русичів, які закликали Варягів словами: „Наша земля велика і богата, прийдіть і пануйте над нами".

Був я недавно в одним маленькім, запалім містечку Галичини. „Союз Українок" має там щось пять чи шість членів. Але не в членах вага, а в свідках. Коли одна союзниця запізвала другу до суду, то сорок душ стануло на свідків.

Причина позву: „Образа гонору".

Я був би ніколи не припускав, що в оттім містечку така сила нашої інтелігенції. Всі товариства сплять — по чімже пізнати? Якби не судова розправа, то й ніколиб не обчислив був їх.

Не хотів я про це й згадувати. Думаю: відокремлений випадок. Але читаю в часописах про Тернопіль і бачу, що це просто пошесть, як уже не правило. Одна пані щось там говорила. Друга навела ці слова і зрадила авторку. Авторка виперлася, а тоді тамта сказала просто: „Ви брешете!" Справа пішла на суд і суд засудив другу паню. Вона — мовляв — не мала права казати: „Ви брешете", але: „Ви минаєтеся з правдою!"...

Як звав, так звав!

В часописах і в товариських гутірках певно посиплються громи на оттих жіночих процесовичів.

Мені здається, що несправедливо. Вониж тільки продовжують, піддержують і підсичують традицію.

Галактіон Чіпка.

душитися — в тісній, задушливій атмосфері. Переїздив я границі в переживанні споминів недавної ще минувшости, яка вже ніколи не вернеться. Ревізія на польській границі знов загострена і тріває довго, близько 2 години. Коло полудня опинився я у Відні. Колись до війни — симпатичне веселе світове місто, і тепер ще велике, але ні сліду з давньої веселости та добродушности віденця: все пригноблене, а життя дуже дороге, вдвоє як торік. В дорозі до Італії і з поворотом, мусів задержатися я для випочинку і закупна лікарського приладдя. В цім часі відвідав я університет, загальний шпиталь, з якими лучать мене милі спомини молодих літ. Ці дві інституції знайшов я й тепер гарними, симпатичними. В університеті давні, порожні подвіря перемінилися в гарні огородці, повні кущів, квітів, а в просторих, сумежних до огородця коридорах, поміщені пляками, камяні статуї померших професорів усіх факультетів. У просторих численних коридорах повно молоді, скрізь гамірно, весело, чути богато словянських мов, як російську, югословянську, болгарську; студенток теж богато, всюди чистенько. Для вигоди студентів в університеті є буфет і трафіка, студент може, не перериваючи науки, в перерві покріпитися і не стратить часу на біганину до ресторанів у місті.

А проте Відень і теперішнє життя дуже мені не подобалося; надто тут дорого, а до цього нема достаточної вигоди. Готелі не опалені (при кінці жовтня), купелеві заведення в понеділок зачинені, склепи відчинені лише від 9—12 і від 2½—7, а ресторани по 2½ і до 11½ перед полуднем зачинені. З цеї причини набрався я у Відні тяжкої шлункової і кишкової недуги, бо прийшовши в середині міста до славного „Гріхенбайзлю" по 2½ год. на обід, не міг дістати теплої страви і мусів їсти зимну, не свіжу, а був голодний і перемучений 18 годинною і томлячою дорогою. Ця недуга мучила мене відтак цілу дорогу і відібрала цілу приємність подорожі. Лікарського приладдя, якого мав я купити для себе „Народньої Лічниці" й інших лікарів, у більшій частині у Відні не дістав, хоч злазив всі лікарські магазини. Сказано мені, що тепер у Відні не продукують цих річей, а лише на замовлення спроваджують з Німеччини.

(Продовження буде.)

НОВИНКИ.

— **Каліф Омар, гречка і інша каша.** Обурилась стращенне чисто політична „Рада" як можна звертати увагу на її літературні „ляпсуси", коли вона робить виключно політику. І зшкварила собі нові дві новинки з чистої політики, де „впрочім" ніякої ролі не грають такі слова як „противно". Одна зачинається „каліфом Омаром", який із своєю спаленою бібліотекою належить до вічно повторюваних нісенітниць пересічним інтелігентом, друга основується на ще кращих історичних даних: як це редактор нашого часопису скакав у політичну гречку а мав буцімто зробити умову про видавання часопису радянської орієнтації. Коли розуміємо добре зміст цієї новинки то вона каже таке: „дивіться читачі, яких редакторів має „Діло"; не то що ми, люди ідейні, які завсіди служили всім орієнтаціям нашого покровителя лише з пересвідчення...!" Бо якже-ж хтось, хто знає особистий склад редакції „Ради" може сумніватись у те, що все ці люди ще змалку виховані на твор Леніна, чи-ах Маркса та то працюючи в австрійській прокуратурі, чи в передпокоях австрійських міністерств чи в інших революційних установах. Кожне їх політичне „вірую" нагадує заяву одної дівчини, що жила з любови: „Я йду за кимсь тільки з любови, але що я винна тому, що можу покохати тільки людий засібних?!"

— **Українознавство в краків. університеті.** У ІІ-ім триместрі цього року почали виклади в ягайлонськім університеті: Богдан Лепкий: 1) Література Великого князівства київського в нарисі (2 год.); 2) Марко Вовчок, життя і твори (2 год.); 3) Вправи з обсягу відродженої української літератури від Котляревського до Шевченка включно (4 год.) і д-р Іван Зілинський (заст. професора на катедрі східно-словянських мов): 1) Найдавніші памятники східно-словянських мов (2 год. тижн.); 2) Описова фонетика української мови (2 год.); 3) Вправи семинарійні (2 год. і просеминарійні (1 і пів год.) з обсягу української мови.

— **Особисті вісти.** Дня 27. січня цього року промувався на грацькім університеті на доктора медицини М. Яківчик.

— **Де мяти буде „фана"?** Міністер внутрішніх справ Складковський, мандруючи автом і літаком по краю, подумав, що міста та містечка виглядали би гарніше, якби на будинках адміністраційної влади І-ої інстанції мали державні прапори. І громадяне могли би краще орієнтуватись у повазі таких будинків. Одначе міністр як генерал по професії не володіє так добре пером як шаблюкою і в його обіжнику не сказано ясно: хто має право на цей прапор на даху — маґістрат чи дирекція поліції. Бо обі інституції є такими органами влади. Правники не в силі вирішити цієї преважкої проблеми і покищо обі інституції ждуть на інформації „згори", яка з них має „на горі" повісити „фану". Найкраще було би, якби вона висіла на всіх будинках, де є якийнебудь уряд, бо це влекшило би декорацію міста при всіх „народових" святах, яких щороку є більше і більше.

— **Темна хроніка.** Перед перемиським окружним судом засіло кількох інтелігентів, обвинувачених у спільнім сфальшуванні заповіту дідича Тишковського, який записав своє майно краківській Академії Наук. Є між ними дідич, промисловець, інжинір, директор і урядовець. — Не мав щастя професійний вл...ник Павло Костюк, який добирався з тов. до крамниці Клімека на вул. Баторія так голосно, що власник почув це і закликав поліцію. — Одним із найстарших способів дійти до грошей, це богате подружжя. Цього способу хотів попробувати добродій Гальбесберґ, 26-літній торговець порожними пляшками. Найшов пристійну дівчину і обіцював з нею оженитись. На рахунок обіцянки взяв гроші буцім-то на домашню обстановку. Дівчина ждала 4 роки, подала його в суд, знову йому повірила, а він знову не думав женитись. Коли стануть удруге перед судом пішов звідтн просто вже не до шлюбу, а до холодної.

— **Східний інститут.** При польсько-азійськім товаристві створено Східний Інститут, що веде курси східно-азійських мов і предметів з історії і географії Сходу. Є ще навчені виділи український, білоруський, кавказький. Інститут опрацьовує для польської влади меморіял про життя Сходу.

— **Залізничі школи.** Є такі середні школи у Варшаві (вул. Хмельна 88), Радомі, Сосновиці, Вильні і Берестю над Бугом. До них приймають по укінченню 7 клас всенародньої або 4 середньої школи та 16 літ життя. Хто їх скінчив має право на місце урядовця при залізницях. Для абітурієнтів середніх шкіл істнують при залізничих дирекціях річні курси. Приняті на ті курси дістають плату, яку мусять звернути які би покинули самовільно службу.

— **З жіночих рекордів.** Найбільшим жіночим рекордом була до цього часу: краса. І тим імовірно лишиться на далі. Така глибока думка приходить з нагоди вістки, що Відень зустрічав з виїмковим оживленням—немов при приїзді королів — приїзд найбільших красунь 10 ріжних народів, які приїхали туди до конкурсу, проголошеного великою фільмовою фірмою „Фанмет". Хто має талант памятати прізвища фільмових артисток, нехай знає, що кандидатками цеї головокружної карієри є Гільда Бірд—віденка; Маргарета Калюс —аристократка з Риги; Діна Сассіс—грекиня; Марія Маттоіс — мадярка; Анеля Богуцька — полька; Фоснерова — чешка; Стефіца Відерчіц — югославянка... А як називаються ще 3 інші — про це чомусь віденська преса покищо не пише. Варта при цій нагоді згадати, що коли минулого року наш ілюстрований журнал „Світ" розписав конкурс краси — то більшість наших молодих жінок страшенне „поступових" на словах, завагалась: чи може брати участь у такім конкурсі. А прецінь: чейже і наша одна землячка могла би раз у рік попробувати карієри в світі, завдяки своїй красі, і світ міг би почути, що між українцями теж є бодай одна гарна.

— **Нове слово — стара річ.** Французький посол Оріоль ужив слова, яке може ввійти в словник: „ельгінізм". Так назвав він манію деяких богатих сучасників обдирати цінні памятники старовини з їх прикрас на те, щоби їх перенести на інше місце, для прикраси чужих міст, вулиць чи маєтків. Ця манія сильно поширилась в Америці, де міліонери не мають що зробити з грішми, а хочуть дати доказ, що теж люблять мистецтво. Оріоль домагався від парляменту закону про охорону зразків мистецтва від варварства роздряпування та розпродування музеям і приватним власникам.

— **Для курців.** Проф. медичного факультету в Кембріджі, Роллестон, виголосив відчит про шкідливість нікотини, доказуючи, що курення впливає зле на мізкові функції, звапнює віддиховий провід, а одночасно псує шлунок, творячи ілюзію, що він насичується.

— **Літературні новини.** Товариство поетів у Льондоні розписало конкурс на поему в честь Шекспіра. Поема може бути довільної форми, але мусить бути така, щоби чотири перші рядки з неї могли бути вирізблені на стінах нового Шекспірівського театру в Стретфорді. За найкращу поему нагорода — золота медаля. У конкурсі можуть брати участь поети всіх національностей, але це запрошення є чисто ідеальне, коли поема мусить бути написана англійською мовою. — Український радянський кіновий союз виставляє фільму на підставі третьої частини повісти Жеромського „На провесні" п. з. „Вітер зі сходу". Переробку зробили Хоткевич і Панченко. — Народній Комісаріят Освіти затвердив теж сценарій фільми з повісти Франка, „Борислав сміється". — Відомий французький письменник Генрі Барбюс, комуніст, видав нову книжку „Ісус". Є це притчі на найріжнородніші теми св. Письма, у такім-же стилю. Барбюс протестує в московській „Правді" проти ленінградського видавництва „Сеятель", яке переклало попередну книжку „Повязання" з численними пропусками та змінами, які викривлюють його думки. — „Госиздат" видав XV-ий том творів Троцького з нарисами про господарську відбудову СРСР. — Ілля Еренбург скінчив нову повість „У проточном переулке".

— **Світова всячина.** У північній Канаді настали такі морози, що звичайні термометри тріскають; 47 степенів зимна параліжує всяку комунікацію. — Помер бувший радянський урядовий кат Шабін, недавно засуджений на 10 літ вязниці за темні діла. На протязі 5 років (перед введенням кари розстрілу) повісив більш як 900 осіб. — Найдорожчою бібулою в світі є та, яку продадуть цими днями на публичній лицитації в Парижі: є це бібула з слідами підписів марш. Фоша, Ерцбергера і англ. адмірала Веміса, які підписали 11. жовтня 1918 р. перемиря у вагоні, в лісі Компієнь. Її власник, антиквар, хоче за неї 1000 фунт. — На Корсиці вбили таємно одного з найбільших бандитів Романетті, який вів княже життя, маючи власні виноградники, стада худоби та сади. Жандармерія шукала за ним роками надаремне. — В околиці Міссольонгі (Греція) розкопали чудову старинну святиню Артеміди, з 8. віку перед Хр. завбільшки святині Тезея в Атенах. — Вашингтонський сенатор Брюс (з держави Мейріленд) домагається, щоби сенат зайнявся розслідом проекту про зворот майна, яке належить до французьких корсарів XIX. віку; це майно збережене в американській державній скарбниці рівняється 3,240.030 дол. — Минулого року було в Льондоні 4132 пожеж, в яких згинуло 86 осіб.

— **Шахістам до відома.** Український шаховий турнір за мистецтво города Львова на рік 1927 відбудеться в місяцях лютім та березні в каварні „Република" (Народня Гостинниця), в окремій комнаті спорт. т-ва „Україна". Зголошуватися в секретаря „України" тов. К. Мулькевича, Львів, Кенчинського 10/II. Початок турніру 11. лютого ц. р., 7 год. веч. Вписове 5 зол., для членів „України" 2·20 зол. Всі добрі шахісти-українці повинні зголоситися до участи.

— **Конкурс гумору та краси** відбудеться на великій маскараді дня 12-го лютого, заходом робітників пера та театру. На ній роздадуть за найкращі та найдотепніщі маски 10 нагород, між якими є образи: П. Холодного, П. Ковжуна, Р. Лісовського, п-ні С. Вальницької, килими з робітень п.п. Хамули та Могильницького, збірки книжок призначені на цю ціль нашими книгарнями: „Наук. Тов. ім. Шевченка", „Української Книгарні" Громницького і кілька інших цінних премій.

— **Пригадується,** що перший концерт Любки Колесса, відбудеться нині в салі Народного Дому точно о год 8 веч. З розпочаттям поодиноких точок нікого не впускається на салю. 1418 1—1

— **Карнавал** час балів, маскарад, вечерниць, дансінгів і т. п. тому не витрачуйте грошей на нові черевики бо вистарчить вичистити старі пастою Елегант, а будуть як нові. 1481 1—1

Нові книжки й видання.

КНИЖКИ:

Андрій Чайковський: ПАНИЧ. Повість з галицького життя. Львів-Тернопіль-Ню-Иорк, 1926. Накладом Видавництва „Поділля". Друкарня В. Крелля в Тернополі. Стор. 259, вел. 8°.

Василь Софронів: ГРІШНИК. Нариси. Львів-Київ, 1927. Накладня „Червоної Калини". Стор. 112, 16°.

Вячеслав Будзиновський: РАДНИК ЗАРУЧИВСЯ. Комедія. Стор. 32. Накладом автора.

Вячеслав Будзиновський: ПЛАСТУНИ. Історичне оповідання (своєрідно за Купером). Ст. 116. Накл. автора.

Проф. С. Шелухин: ВАРШАВСЬКИЙ ДОГОВІР МІЖ ПОЛЯКАМИ И С. ПЕТЛЮРОЮ 21. квітня 1920 року. Прага, 1926. В-во „Нова Україна". Стор. 40, вел. 8°.

Анисія Свєнціцька: ДВА СВІТОГЛЯДИ. (Релігійний і матеріялістичний.) Накл. власний. З друкарні „Діла". Львів, 1927, стор. 24, 16°.

І. Свєнціцький: ЩО ТАКЕ УКРАЇНІЗАЦІЯ? (Враження і переживання.) Накл. власним. З друкарні „Діла". Львів, 1927, стор. 20, 16°.

Видання „Рідної Школи" у Львові для малих дітей

1) РІПКА. Казка Івана Франка з малюнками Олени Кульчицької; 2) МУРАШКА, ЛЕБІДЬ І ПЧОЛА. Народня казка. Уклад П. Лисецького; 3) ХТО КРАЩЕ ЗРОБИВ? Уложив П. Лисецький; 4) ЧОТИРИ ЧИ ПЯТЬ? Ул. П. Лисецький; 5) МЕ-Е-Е-Е. Ул. П. Лисецький; 6) ПУСТИ МЕНЕ... За Ів. Франком („Мій злочин") ул. П. Лисецький; 7) ЗЕЛЕНА БАБУСЯ. Ул. П. Лисецький.

ЖУРНАЛИ:

НАША БЕСІДА. Ілюстрований двотижневик. Адреса: Варшава, *Dluga 50, m. 47*. Рік IV. Ч. 1. Зміст: К—о: Коли святкували Різдво? — Я. Скріпт—Тамарнік: З циклю „Чорноморе". — М. Бужанин: Над Бугом. — М. Черемшина: Желання. — І. Прохорович: Під Новий Рік. — В. Некрашевич: Сни старого замку. — Красвиди Сх. Галичини. — Б. Монкевич: Слідами нових Запоріжців (замітки до історії запоріжського корпусу). — К. Ільницький: До історії української церкви в Луцьку. — Б—к: Французький Конвент і Україна. — Л. Л—ч: Відродження Арабії. — З життя української Студ. Громади у Варшаві. — Літературне життя. — Театр і музика. — Наука, винаходи, відкриття.

Ч. 2. Зміст: М. Бужанин: Сміхом сили. — К—о: Мозок як стація надавчо-відбірча. — Лазеба-Лановецький: Нетри (Праволинська легенда). — В. Некрашевич: Сни старого замку. — Б. Монкевич: Слідами нових Запоріжців. — Т. Тедді: Дещо про сміх у літературі. — Л. Л—ч: Відродження Арабії. — Політики в карикатурі Каброля. — Обсерватор: Газетярське мистецтво. — Література, мистецтво, наука.

УКРАЇНСЬКИЙ ФІЛЯТЕЛІСТ. Місячник. (Адреса: *Wien XVIII., Gersthoferstr. 138*). Рік 2. Ч. 11—12 за листопад—грудень 1926. Зміст: До наших читачів. — Д-р І. Турин: Міжнародня вистава марок у Ню Иорку. — С. Шрамченко: В справі марок Зах. України. — Ів. Корчинський: Вісти з Галичини. — Е. Вировий: Так зв. „Гетьманське видання". — Загадки для філятелістів. — Нові марки. — Дрібні вісти. — З філят. журналів. — Бібліографія. — Члени Українського Обмінного Т-ва.

НИВА. Місячник присвячений церковним і суспільним справам. Рік XXI. Ч. 11—12 за листопад-грудень 1926. Зміст: † Еп. Йосиф Боцян. — Митр. Андрей: Промова над домовиною бл. п. еп. Йосифа. — о. д-р Г. Костельник: Психольогія віри. — о. Д. Курдидик: Від слів до діл. — Українська гр.-кат. церква в Румунії. — Г. Костельник: Христові спокуси. — Дяки гудуть. — о. Ігн. Юхнович: З 50-літньої історії Сколівсько-Тухлянської Верховини. — о. Іван Дудрович: Мої пояснення. — Місії. — Нові книжки. — Всячина. — Проповіди.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Українського Наддніпрянського Театру О. Міткевич:

Устрики:

Середа 9. II. — Чорна пантера.
Четвер 10. II. — Чесна Сузанна.
Пятниця 11. II. — Вій.
Субота 12. II. — Вихрест.
Неділя 13. II. — Прощальна вистава: Ніч під Івана Купала.

Театр в скорім часі завітає до Львова з новим репертуаром як Андреєва „Сім повішених" і інші і дасть кілька вистав. 1—1

Курси батіку і малювання *„relief"*, гаптярства і робіт з волічки (тканини, ажури, трикотарство) зачнуться 21. ц. м. — Зголошення і інформації в понеділки, середи і пятниці від 3—4 попол. — Шміґельська, вул. Корняктів 1/II. пов. 1468 2—2

І. львівський Звязок Новиків (наймолодших пластунів) улаштовує в суботу 12. лютого 1927 р. о год. 17. (5 попол.) в салі при вул. Оссолінських 10. (давний „Уль") Свято Новиків. Програма виконана самими Новиками у яку входять: Вертеп, — сценічна картина „Серед цвітів". — національні танки — вправи — й загальні забави дітий. На Свято запрошується всіх Вп. Родичів і тих П. Т. Громадян, кого цікавить позашкільне самовиховання наших найменчих в Українськім Пластовім Уладі. 1484 1—1

З філії „Просвіти" у Дрогобичі. Дня 15-го лютого 1927 року відбудеться заходом Філії „Просвіти" у Дрогобичі в Народнім Домі відчит проф. Михайла Іваненка п. н. „Національне виховуюче значіння пласту". 1—1

Продовження Загальних Зборів Філії „Просвіти" у Дрогобичі відбудеться о год. 12 мінут 45 пополудни в Дрогобичі в Народнім Домі з отсим дневним порядком: 1. Вибір трьох заступників Виділу Філії і Контрольної Комісії, 2. Дискусія над звітом про діяльність Філії за рік минулий. 1478 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ІДЕАЛЬНА ПАСТА до зубів **КРЕМ ПЕРЛОВИЙ** Ігнатович Львів. 956 61-?

2 ПАННОЧКИ з інтеліґентного дому прийму на станцію. Евгенія Гриньовська, Глубока 2/II. 1477 2—3

ПІЯНІНО добре, продам вул. Лещинського ч. 6. м. 5. 1476 2—2

ІВАН САДОВСЬКИЙ, котрий нині находиться у луцькій вязниці пошукує свого брата Віктора Садовського, що є вчителем в Станиславові. Відомости слати на адресу Іван Садовський, Луцьк. 1—1

УКРАЇНСЬКИЙ НАДДНІПРЯНСЬКИЙ ТЕАТР під дир. О. Міткевич приймe зараз до хору: альта, сопрана, а також тенора-соліста. До орхестри: II. скрипку, флет і бас. Рефлектувати можуть лише музиканти з театральних орхестр. — Зголошення з фотоґрафічними картками і умовами надсилати до Адміністрації Театру. Адреса: „Діло". 1482 1-3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Повідомлення.

Жінка-ґрафольоґ п-ні Сармев

відїзджає

дня 10. лютого 1927 р.

Бистрота та точність у відчитуванні характеру та його найніжніших прикмет зєднали їй загальне признання на чужині.

Її влучні ради та вказівки дають людям самопевність, гартують волю та дають життєвий успіх і викорінюють хиби характеру.
1464 2—2

Приймає від годнин 11—1 і від 5—8 у „Краківськім Готелі", І. поверх, кімната ч. 103.

Оголошення.

З огляду на велике число зголошень на перший курс кооперативного книговодства і діловодства в господ.-садівничій школі в Милованю, що відбувається в часі від 1—28. лютого ц. р., улаштовує Головний Виділ Т-ва „Просвіта" у Львові в господ.-садівничій школі в Милованю

другий одномісячний курс кооперативного книговодства і діловодства 1471 2—2

в часі від 15. III. до 15. IV. ц. р.

В програму цього курсу входить теж теоретична наука молочарства, практика в шкільній молочарні і діловодство кооперативних молочарень.

Одночасно проголошує Головний Виділ вписи на приняття 20 учасників під отсими умовами:

1. Зголошуватися можуть мущини в віці 16—35 літ, що укінчили народню школу і викажуться участю в кооперативній праці.
2. Кождий учасник має привезти зі собою крім біля подушку, простирало і накровець.
3. Учасник вплатить за удержання, опал, світло і науку квоту рівнаючуся 5 ам. дол.
4. Петенти зголошені а не приняті задля браку місця на курс в місяці лютім мають першенство.

Зголошення на курс належить вносити найпізніше до 3. марта 1927. поручено на адресу: Господарсько-садівнича школа тов. „Просвіта" в Милованю п. Стриганці (ст. залізн. Палагіче).

Повідомлення про приняття будуть вислані управою школи 5. марта 1927.

У Львові, дня 3. лютого 1927.

КОНСТИТУУЮЧІ

Загальні Збори

Товариства Українських Студентів Львівської Політехніки **„Основа"** відбудуться в неділю дня 13. лютого ц. р. в головнім будинку Політехніки із слідуючим денним порядком: 1. Вибір президії Зборів. 2. Звіт з діяльности органів Комітету. 3. Принят тя статутів Т-ва. 4. Вибір Виділу. 5. Внески й запити. Подробиці в оголошеннях в Політехніці.

Комітет.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.